

etapový MTB závod

Mongolia Bike Challenge 2010, 1. ročník

MONGOLIA
BIKE
CHALLENGE

NA PODZIM ROKU 2009
SEDÍM NA VELETRHU BIKE
BRNO, PREZENTUJI SVÉ ZIMNÍ
AKTIVITY PRO VEŘEJNOST,
ODPOVÍDÁM NA DOTAZY
NÁVŠTĚVNÍKŮ A VE VOLNÝCH
CHVÍLÍCH PŘEMÝŠLÍM, CO
PODNIKNU ZA DOBRODRUŽSTVÍ
PŘÍŠTÍ ROK. NIC KLOUDNÉHO
MNE NENAPADÁ. SHODOU
OKOLNOSTÍ MI NEDLOUHO
PO TOM PŘÍŠEL E-MAIL.:
„AHOJ JANE, PŘÍŠTÍ
ROK POPRVÉ POŘÁDÁME
V MONGOLSKU DESETIETAPOVÝ
ZÁVOD NA HORSKÝCH KOLECH.
NEHCEŠ PŘIJET? WILLY.“
JASNĚ, PŘIJEDU!

JAN KOPKA

10

**ETAP
RŮZNÝCH
SVĚTŮ**

Odpověď letěla zpět v minutě, aniž bych věděl, co je to za závod (znal jsem jen název Mongolia Bike Challenge – MBC), a hlavně kdo je vlastně ten Willy! Později jsem zjistil, že mne zná díky mým extrémním aktivitám a že je toho hodně, co nás spojuje. V roce 1998 jel Crocodile Trophy. Minulí jsme se tam spolu o dva roky. V následujících dvou letech absolvoval dokonce Iditarod na Aljašce. Tady jsme se „nepotkali“ o tři roky. Dále projel na kole z Ohňové země po Trans Amerika Highway na Aljašku a plno dalších oblastí na světě. To je Willy, původně učitel tělocvičky, pak cestovatel, majitel cestovní cykloagentury a nyní organizátor jednoho z dalších opravdu unikátních závodů na světě.

Cesta ke vzniku MBC byla ale dlouhá. Crocodile Trophy v Austrálii se mu zalíbil pro spojení outdooru, dobrodružství a skutečného závodu. V roce 2005 ho poprvé napadlo udělat závod stejného typu, ale netušil kde. V roce 2006 byl poprvé v Mongolsku a to rozhodlo. Každý kousek země mu tady připomněl jiný kout světa a některé oblasti byly

specifické jen pro Mongolsko. Ta rozmanitost ho uchvátila! Zmapoval tady asi 10 000 km a v roce 2009 se rozhodl pro trasu. Ovšem Mongolsko je země, kterou má sice částečně projeto, ale ne na kole – závodníci tak budou právě ti, kteří zemi budou testovat na vlastní kůži.

Nejtěžší pro něj prý bylo sehnat povolení a peníze. A bylo jich potřeba opravdu hodně. Mongolská vláda mu vyšla vstříc a během krátké doby dostal veškerá povolení. Willy si pochvaloval i spolupráci s Mongoly přímo během závodu, která je prý lepší než s Italy nebo Španěly. Samotný závod zajišťovalo 25 Evropanů a 66 Mongolů. Největší problémy v rozsáhlých neobydlených oblastech během závodu byly s logistikou, díky skvělé improvizaci ale závodníci nic nepoznali. Třeba zajistit vždy dostatek vody v pouštích pro 150 lidí bylo nepředstavitelné.

Jak posvátná kráva

Do Mongolska díky obsazeným letům přiletám už pět dní před závodem a bydlim

u Bajry, Mongola studujícího v době minulého režimu na Slovensku. On sice žije evropským standardem, ale Ulánbátar na mě působí dojmem hodně rozpadlého socialismu. Připomíná mi to zaostalé Rusko před 25 lety. Ruský vliv a „pomoc“ téhle země je tu znát na každém kroku. Snaha stavět nové budovy a modernější centrum se ale Mongolům nedá upřít. Ruská auta z Ulánbátaru už vymizela a nahradily je ojetiny z Korey a Japonska. Díky tomu jich má většina pravostranné řízení, ač se jezdí vpravo. Vláda to chtěla zakázat, ale v tuhle chvíli už by prý asi bylo snazší otočit směr dopravy.

Řidiči jezdí dost agresivně, někdy opravdu až plech na plech, a přejít hlavní prospekt o mnoha proudech je vpravdě hazardérský kousek. Přestože chodci tu mají prý přednost, nikdo vás nepustí, žádné auto nepřibrzdí a ani se nesnaží chodci vyhnout – pokud včas neuskočí, má smůlu. Trvá mi dva dny, než se odvážím do ulice vkročit. Tréninku se bojím, ale zjišťuji, že pohybovat se na kole v hustém provozu je snazší

než být chodec. V Ulánbátaru nikdo nejedí na motorce a už vůbec ne na kole. Jsem tu tedy zvláštností, řidiči mě objíždí a koukají na mě spíš jak na posvátnou krávu. Veškerý provoz za Ulánbátarem končí a většinou i silnice a telefonní signál. Tady už začíná jiný svět, který tu byl dlouho před socialismem a je tu i teď po něm.

Neopakovatelné kouzlo premiéry

Od mého mongolského kamaráda Bajry se přesouvám do hotelu. Ten se již zaplňuje závodníky, z nichž číší vzrušení a očekávání. Každý z nich je tu se svými ambicemi a se svým strachem. Na závod se sjíždí 92 závodníků z 11 zemí a čtyř kontinentů včetně národního týmu a mistra Mongolska. Peloton je různorodý jako na všech těchhle závodech. Jsou tu přední profesionálové, ex-profesionálové, amatéři, hobíci, cestovatelé i dobrodruzi.

Večer probíhá slavnostní večeře a oficiální zahájení. Willy Mulonia mění svůj sen

ve skutečnost. Je úplně jasné, že stejně jako závodníci netuší, co jej vlastně čeká, netuší to pravděpodobně ani samotní organizátoři, neboť se jedná o první ročník. A to je právě na premiérách vždy to nejhezčí. Nenadálé příhody, nečekané překážky a improvizace a díky tomu daleko větší dobrodružství a silnější zážitky. Teď během úvodních ročníků se bude formovat tenhle ojedinělý závod do nějaké konečné podoby. Jsem rád, že jsem vlastně součástí testování, kdy pořadatelé na nás závodních zkouší, co si můžou dovolit a kam by se měl závod v budoucnu ubírat. Pak už se z toho vytratí to průkopnické kouzlo a většinou vše běží až moc hladce.

Zahajovací ceremoniál

Při zastaveném provozu a policejním doprovodu projíždí v chladném dni při exhibiční jízdě pestrobarevný had cyklistů centrem Ulánbátaru. Jízda končí na hlavním náměstí Sukhbaatar, kde už je vše připraveno k zahajovacímu ceremoniálu. Probíhá focení

pod sochou Čingischána, na promenádě, kdy před každým účastníkem se národem jde hosteska s cedulí a vlajkou. Po národní hymně pokračuje ceremoniál mongolskou tradiční hudbou a rituálním tancem šamanů navazujících kontakt se svou duší. Ceremoniálu se zúčastnil i mongolský ministr turistiky a životního prostředí.

Přesun

Další den ráno jsou všechna kola a potřebný materiál naloženy na asi 25 ruských terénních dodávek UAZ a několik nákladáků Zil, závodníci usazení dovnitř a dlouhá kolona vyráží z Ulánbátaru směrem na jih. Asfalt, pokud se tomu tak dá říct, končí asi 20 km za městem, pak už jsou jen pouštní cesty. Mongolové jedou po cestách necestách zcela svižně, takže uvnitř občas lítáme jak nezřízeně. 240 km nám trvá asi sedm osm hodin. Některá auta se cestou rozbila, mongolští řidiči ale umí opravit cokoli kdekoli. Žádné servisy a ani spojení s okolním světem tu neexistuje. Přestože jsme za celou cestu

10 etap 1200 km
13 068 m převýšení

potkali pouze dvě auta, s jedním z nich se dokázal jeden z našich řidičů srazit. Auta se totiž v pouštích míjejí vlevo vpravo, jak je napadne, a ne vždy se asi řidiči shodnou.

Kemp je rozbit na nádherném místě mezi valounovitými skalami. Rychle dávám dohromady kolo a vyrážím se protáhnout a zbavit ztuhlosti z cesty. Cestou se zastavuju u jedné pastevecké rodiny v jurtě. Ihned mě zvou dál a nabízejí v misce nápoj koňského mléka. Nechci rodinu urazit, a tak přijímám, jídlo už se ale raději vyhýbám, přece jenom riziko zaživacích problémů je vysoké a nechci, aby pro mne závod skončil už teď. Na zpáteční cestě se mi podařilo ve zvládnutém terénu a v množství vyjetých cest mezi skalami zabloudit. Naštěstí jsem kemp nakonec našel ještě před setměním.

Po večeri nás pořadatelé upozorňují na povinnou výbavu – zrcátka na vysílání signálů, čelovka, přišalka, hliníková folie pro ochranu před ostrým sluncem ve dne a uchování tělesného tepla v noci, buzola. Přestože bude trať značená, ztracení se nedá vyloučit a musíme být schopní v poušti pře-

žít. Je zdůrazněna i zásada: „Když zabloudíš, zůstaň, kde jsi, nesnaž se najít a doufej, že tě najde pořadatel.“ Plno závodníků požádalo o zařízení, díky němuž jsou přes satelit neustále monitorováni. Já a někteří další ale „pod dohledem“ nejsme.

První etapa

Mezi startujícími se tlačí i 11 Mongolů. To už je slušná úderná síla. Jako jediní tu mají svůj mechanický UAZ, svého mechanika, maséra a manažera. Oni tu jsou jen kvůli šlapání, ostatní závodníci se musí o sebe starat sami.

V 8:30 se ozývá signál. Dvacet metrů po startu padá první Mongol a sundává i další. Od startu se to postupně zvedá asi 500 metrů, posledních 100 je slušná stojka. Mongolové jedou jak zběsilí a nahoře je balík na kousky. Za vrškem odjíždí Marzio Deho, italský maratonský specialista, po něm favorizovaný Roberto Heras, silniční exprofesionál, trojnásobný vítěz španělské Vuelty a letošní šampion etapového MTB závodu Nissan Desert v Maroku. Oba dva dobře

znám, Deha z Trans Rockies v Kanadě, kde vyhrál, a Herase z La Ruty v Kostarice. Za nimi se vytvořila skupina asi pěti Mongolů a já se Španělem Abellanem. Na 15. kilometru má Heras defekt a předjíždíme ho. Mongolové to moc nešetří, ale zatím to odnášejí spíš oni. Nakonec zůstává jen neaktivnější mongolský mistr Togo (celým jménem Tuulkhandai Tugundur), další Mongol Naran a já se Španělem Abellanem.

Tempo je vysoké, není moc příležitostí výběru stopy, a tak i v háku jedete díky bočnímu větru vlastně za svoje. Na 40. km jsem už grogy, jenže nechat je a jet sám v tomhle větru je sebevražda. Naštěstí na 50. km se trasa stáčí na jih přímo proti silnému větru, to znamená, že na špici se nedá už jet tak rychle a v háku se dá dobře schovat a odpočinout si. Teplota letí hodně nahoru, vítr už občas hraničí s písečnou bouří, jako by nám poušť Gobi, k níž míříme, chtěla poslat svůj varovný pozdrav. Naše rychlost je i při maximálním úsilí nízká. Neodhadl jsem to s vodou a 20 km před cílem mi dochází. Sedm kilometrů před cílem mě chytají křeče a zastavuji. Španěl také zpomaluje a nechává Mongoly jet. Za chvíli se rozpadávají i oni. Za Dehem, který odjel etapu sólo, dojíždí zaslouženě Togo, pak Nagan a po nich já se Španělem Abellanem. Až třináct minut po nás dojíždí Heras.

Dojel jsem nad moje očekávání, ale mám z toho strach. Většinou jsem na tom v prvních etapách hůř a teprve se rozjíždím a získávám spíš v těch závěrečných. Bojím se, aby to nyní nemělo opačný průběh. Navíc

jsem úplně na dně, ležím vysílený v jídelním stanu na zemi, zvedá se mi žaludek a chce se mi zvracet, ale nemůžu se dostat ze stanu, neboť jakýkoliv i malý pohyb způsobí, že mě chytí křeč, někdy do všech svalů najednou. Není mi jasné, jestli mám šanci se dát do zítřka dohromady. Po dvou hodinách nemožnosti se konečně zvedám ze země, první jídlo můžu ale až večer. Snažím se do sebe dostat sůl a magnesium, křeče ale neustupují. Zítřka to bude asi zajímavé!

Have a fun

Ráno před druhou etapou se snažím něco vyfotit, italský fotograf mi přeje „have a fun“ a já mu odpovídám „fun končí v 8:30, při startu“. Smějeme se, ale mám z toho opravdu strach.

V půl deváté se ozývá signál a Mongolové opět vyrážejí nadoraz, jejich pojetí je agresivní, občas jsou i nebezpeční, závodí takovým tím ruským stylem do padnutí, i kdyby to mělo být na deset kilometrů. Pět Mongolů se utrhl, ale další dva jim překvapivě dotahují zbytek pelotonu. Aspoň že tak nám pomáhají. Po pár kilometrech je balík na cáry, vpředu nás zůstává šest, z favoritů chybí jen Deho, který měl defekt, po hodině nás ale dojíždí. Na 40. km přichází první občerstvovačka. Mongol Togo ji jen proletí a nasadí ostré tempo. Nedává nám moc šancí nabrat, co potřebujeme. Tohle se v Austrálii tresta-

lo, na bufetech se neútočilo. Nakonec se zas všichni sjíždíme a Toga postihuje defekt, jako by přišel trest za neférovost. Všichni ovšem zpomalujeme a gentlemansky čekáme. Togo se neobjevuje, a tak se odpojuje jeho kolega a čeká sám.

Krajina je čím dál pustější, zvlněná a občas je na trase hlubší písek, vítr je ale přátelštější než včera. Pokud jsme včera viděli občas nějakou jurtu, tak tady už nastala

opravdová pustina. Tady už není šance někoho potkat. Blížíme se k druhé občerstvovačce, vzhledem k vysokým teplotám jsou každých 40 km. Togo se stále neobjevuje a čelo se znovu rozjíždí. V hlubokém písku se rozpadáme na skupinky během minuty. Nesnažím se chytit nastupující a volím svoje tempo, dokonce zastavuju na chvíli na bufetu. Za bufetem se začínám přibližovat k uniknuvšímu Herasovi, evidentně

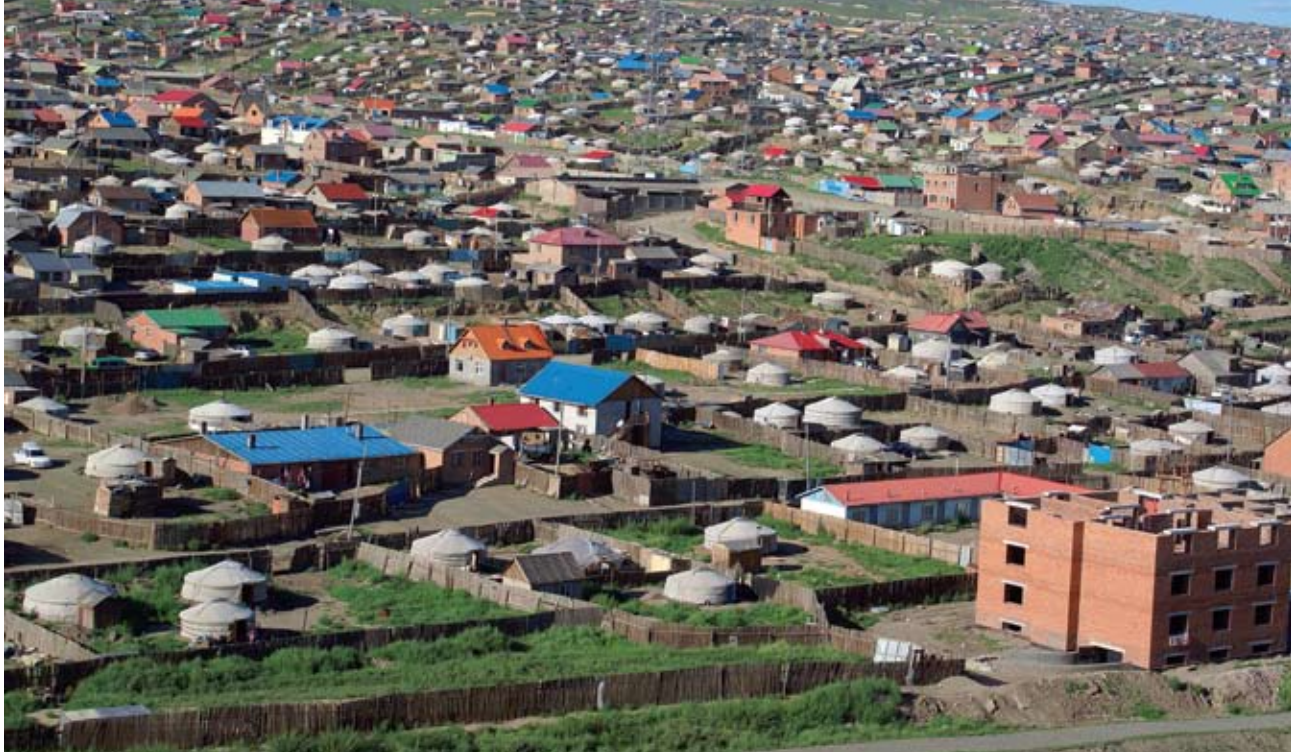

Žádná procházka!

Kdo by si myslel, že se závod napříč Mongolskem dá objet jen tak z voleje, asi by byl velmi překvapen. Nejenže se ani jedna z etap nevešla délkou pod sto kilometrů, ale zároveň se zde sešla silná konkurence. Kromě našeho Jana Kopky byl na startu někdejší vynikající silniční Roberto Heras, jenž po skončení aktivní silniční kariéry našel novou motivaci právě ve světě MTB extrémů, jako je kostarická Ruta de los Conquistadores nebo marocký Titan Desert. Za zkušeného harcovníka můžeme také pokládat Itala Marzia Deha se skalpy nespočetných maratonů (včetně Iron Bike, TransRockies, Arabian Trophy a podobně) v kapse a další borce.

Děkuji těmto partnerům za možnost startovat v Mongolsku

Závod v číslech

- > **1. etapa:** Bagarin Chulu – Khuld (101 km, převýšení 770 m)
- > **2. etapa:** Khuld – Tsagaan Suvarga (118 km, 890 m)
- > **3. etapa:** Tsagaan Suvarga – Dalanzagad (123 km, 838 m) – ZRUŠENA
- > **4. etapa:** Dalanzagad – Dund Saikhan Mount (120 km, 1550 m)
- > **5. etapa:** Dund Saikhan Mount – Goby Discovery Ger Camp (126 km, 1040 m)
- > **6. etapa:** Guchin Us – Murui River (116 km, 1000 m)
- > **7. etapa:** Murui River – Tamch River (132 km, 2620 m)
- > **8. etapa:** Tamch River – Urd Tamir (125 km, 960 m) – ZRUŠENA
- > **9. etapa:** Urd Tamir – Tsagan Sum Ger camp (144 km, 2100 m)
- > **10. etapa:** Tsagan Sum Ger camp – Karakorum (95 km, 1300 m)

celkem: 1200 km, převýšení 13 068 m
www.mongoliabikechallenge.com

la příjemná změna. Přestože jsem jel daleko ostřeji, než když jsem byl druhý, cítím se dobře, nohy mám lehké. Zítra ale bude dlouhý přesun a den volna – toho se zase bojím, to mě vždycky zabije.

Volno a transfer

Ráno vyráží celá naložená karavana na sever. I přesun je hodně zajímavý, zdoláváme hory, proplétáme se hlubokými úzkými kaňony, jedeme vyschlými koryty řek, míjíme mělká a dokonce zelená údolíčka a zas se dostáváme do těch nejsušších pouští. Každou chvíli je některý z uazů rozbitý nebo prorazí pneumatiku. Je ale fakt, že ji řidiči dokážou vyměnit snad rychleji než my na kolech. 220 km nám trvá devět a půl hodiny. Jsem úplně zničený. Večer radši obětuju večeri, jen abych se trochu protáhl na kole.

V obležení Mongolů

Dnešní start byl pomalejší, čekali jsme na jednu ze Španělek, až nás po defektu na startu dožene. Po půl hodině se to už ale zas rozjelo do obvyklých obrátek. V hlubokém písku nastupuje Deho, Španěl Abellan se dokáže udržet, já sice ztrácím, ale na pevné cestě se mi daří stáhnout náskok na pár metrů. Ty mi nakonec chybí, abych doskočil až do háku a skryl se před větrem. Nakonec jedu ve skupině se sedmi Mongoly. Po strkanicích v předchozích dnech mě již respektují a spolupracují. Snaží se uhájit celkové druhé místo svého krajana Toga před třetím odjetým Španělem a jedou opravdu ostře. Unavují sami sebe a jeden po druhém odpadávají. Nakonec ale došlo i na mě, krátká prudká stoupání, přes něž se domácí přehnal na těžký převod, mi brala příliš síly. Propadl jsem se do další skupiny a měl jsem potíže se udržet i v ní. Nakonec dojíždím devátý sice bez velké ztráty, ale stejně jako předchozí den úplně mrtvý. Vyhrává Abellan, Deho na něj několikrát čekal

a nakonec ho nechal gentlemansky vyhrát etapu.

Kempujeme v horách mezi holými kopci, připadaly mi jak semišové, porostlé nízkou trávou. Výška 2400 m n. m. je znát, je tu dost chladno.

Královská etapa

Vstáváme v pět a je opravdu chladno. V půl osmé, v době startu, navíc začíná pršet. Právě začíná královská sedmá etapa a čtyř vysokých pásů v pohoří Khangai se obává úplně každý. V Mongolsku sí moc nelámou hlavu se sklonem cest. Přímé vedení proti vrstevnicím s absencí jakýchkoli zatáček snižujících sklon bude nutit jezdce překonávat náklon až 29 %. K náročnosti přispívá také fakt, že podklad je v některých úsecích tak nestabilní, že dost znemožňuje jízdu vestoje.

I přes očekávané martyrium je tempo od startu zase poměrně rychlé. V první části etapy se hodně klesá. Následující kopce budou dlouhé a prudké a budeme stoupat až do výšky téměř 3000 m. Tady musí jet každý tempo, které mu vyhovuje. Na čele je suverénně Deho, na druhé místo se propracovává Togo, na třetí Abellan. Já v prvním kopci vysloveně trpím, pak se ale rozjízďím a přeskakuju Mongola až na čtvrtou pozici. Na ní jsem i v celkovém pořadí po této etapě s 15 minutami náskoku na pátého. Hodně lidí tuhle etapu nedokončilo, pravidla ale naštěstí dovolují závodníkům nastoupit do další, pouze ztrácejí nárok na cenu pro ty, kteří dokončí závod.

Hory a scenérie byly opět úžasné, přál jsem si nebyť tu na závodech a moci si toho užít. Na kopcích se nám naskytly úžasné výhledy a v zelených údolích jsme míjeli jurty s přátelskými pastevci, stáda ovcí koní a jaků a brodili nespočet řek. Příroda se teď mění etapu od etapy, kempujeme u řeky v zeleném údolíčku ve výšce asi 2500 m n. m. mezi

se v písku trápí, jedeme chvíli spolu a pak mě nechává jet. Každý tady vpředu šlapeme sám, každý za svoje, což je výhoda pro Toga a jeho krajana, kteří se nás snaží stáhnout ve dvojici. Jedu svižně, ale ne na doraz, nohy se po včerejšku otáčejí překvapivě skvěle, nesmím je ale znovu utavit na další dny, závod je teprve na začátku.

Terén je stále zvlněný a scenérie úžasné. Závěr je plný prudkých výjezdů, sjezdů a zatáček a cílová brána je umístěna na z dálky viditelném a dech beroucím útesu Tsagaan Suvarga. Dojíždím druhý za Dehem, kupodivu ani ne moc vyčerpaný, celkově jsem také druhý – za Dehem. Víím ale moc dobře, že je předčasně se radovat.

Večer přichází větrná bouře, která trhá stany. Je těžké udržet kemp v provozuschopném stavu. Mongolská pracovní četa je ale v klidu a dělá, co je potřeba. Je vidět, že jsou na tyto podmínky zvyklí. Víítejme v Gobi!

Třetí etapa zrušena

V noci vítr mlátí do stanu, takže se nedá spát. Ráno pouštní bouře ještě zesiluje, prach

a písek máme všude, v očích, v puse, ve stanech, v taškách. Na kole se v tom nedá udržet. Rozhodnutí o startu se odsouvá o dvě hodiny, nakonec je etapa zrušena. Mongolové tvrdí, že včera byl cíl na útesech na posvátném místě a nikdo nepožádal bohy. Říkám Willymu: „Víš, proč je teď bouře?“ „Nevím.“ „Neměl jsi povolení.“ „Měl.“ „Jo. A od koho?“ „Od mongolské vlády.“ „No, ale ne od bohů!“ Smějeme se a jdeme balit. Hodně lidí je po dvou etapách vyřízených a jsou rádi za odpočinek. Já ne, mně volné dny nespědí, nejsem schopný po nich jet, potřebuju každodenní zátěž a být neustále v tempu.

Mezi kostmi a lebkami

Nocovali jsme na ještě pustější kusu země než předchozí den. Žádná rostlinka, jen vyprahlá půda. Okolo se povalují kosti a lebky zvířat perfektně vybělené sluncem a obroušené ženoucími se pískem. Kousek dál leží vyschlý kůň – jen kostra potažená kůží. Kůň je řítním otvorem zevnitř vyžraný od jiných pouštních dravců. Díky snad absolutnímu suchu tu nic nehnije. Vše vysychá a konzervuje se. Ač je vedro, dokonce se ne-

potíme, a přesto nás to vysušuje. Vítr moc neustal, a tak je etapa zkrácena na 55 km.

Po startu čtvrté etapy se snažím držet vpředu. Mongolové zas jedou sprint od startu, nakonec se sami unavují a odpadávají, bohužel mě berou s sebou. Nastupuji, ale chybí mi pár metrů, abych se dostal se zpět do první skupiny. V silném větru už je to jen marný boj, vítr nás občas téměř zastaví. Etapa je dost rovinatá, jen v závěru je výrazné stoupání do hor. Během dne míjíme stáda velbloudů, kteří tady snad jako jediní mohou existovat. Dojíždím dost vyčerpaný devátý, horší je ale velká časová ztráta na soupeře. Kemp máme zbudovaný v horách Dund Saikhan mezi holými kopci porostlými nízkými trsy trávy ve výšce asi 2000 m n. m. Tady již je poměrně chladno.

V písečných dunách Gobi

Ráno je hodně zima, trochu déšť. Po startu pátého dějství se jede kopec na doraz (zas vybláznění Mongolové), trhá se to na skupinky. Držím se vpředu, asi na desátém kilometru mám ale defekt. Nemohlo to přijít hůř. V silném protivětru v otevřené poušti

XVI. VELKÁ ŘÍJNOVÁ CÍLOVÁ REVOLUCE
LETOS MAXIMÁLNÍ SLEVY!

opět již v září, pátek 24. 9. a sobota 25. 9. 2010

Zveme Vás na náš tradiční výprodej na konci sezóny.
Největší slevy na všechno zboží máme pouze tyto 2 dny v roce!
Cyklo 69, Řeznická 13, Praha 1, Tel.: 222 230 942

VÍCE NA WWW.CYKLO69.CZ

 SPECIALIZED **69**

Žijeme kolem

kopci a skalami vysokými přes 3000 m. Večer se zatahuje a spouští se prudký déšť.

Kde se vzal, tu se vzal – SNĚH!

V noci nastala průtrž mračen. Nad ránem jsem si říkal, že kapky už nebudou do stanu, že to bude v pohodě, ale jak jsem otevřel, čekalo mě překvapení – všude ležel sníh. Koneckonců, v Mongolsku panuje drsné vnitrozemské klima. Naplňuje se slogan závodu: „Deset etap v deseti různých světech“. A opravdu zažíváme a poznáváme každý den něco jiného. Pořadatelé nakonec osmou etapu zrušili. Koketovali s tím, že závod pustí, ale na trati bylo i několik hlubokých brodů a v té zimě bychom promočení nevydrželi. Na tyto podmínky nikdo nebyl vybavený. Při nakládání na auta a přesunu to vypadalo jak v bitvě u Stalingradu – stará ruská auta, všude sníh a zachumlané zmrzlé postavy. Po cestě jsme narazili na úseky s patnácti centimetry bílé pokrývky, to by nešlo ve zdraví přežít. Museli jsme místy i vysedat z aut při sjíždění z průsmyků v obavě před sesmeknutím do propasti. Dole v údolí už nás sníh našťěstí opustil.

V údolích brodíme řeky, některé i poměrně hluboké. Občas nějaký z uazů zůstane viset uprostřed a pak nastávají vyprošťovací akce. Poprvé za dobu závodu se objevují stromy. Večer jsme konečně na místě se suchými stromy připomínající australskou buš. Rozděláváme velký oheň, abychom mohli usušit promočené věci.

Kopce na zahřátí

Přes noc před devátou etapou bylo opět pod nulou, ráno silná námraza, na třetím kilometru brod, nic moc. Naštěstí zanedlouho přišlo stoupání, v němž jsme se aspoň zahřáli. Den volna a kratší kopce mi nesedí, bohužel obojí mne čekalo dnes. Odpadl jsem hned v prvním stoupání, postupně jsem se v nejdělsí etapě závodu (144 km) vzpamatoval a doskákával zas dopředu. Favorit Deho

zabloudil, a tak se domácí dočkali etapového vítězství. Vyhrál zrovna ten Mongol, co se mnou soupeřil o čtvrté místo, ztratil jsem na něj na šestém místě čtvrt hodiny, ale o 30 vteřin jsem udržel průběžné čtvrté místo. Jenomže po etapě jsem se dozvěděl, že jsem dostal patnáctiminutovou penalizaci. Těsně před startem jsem totiž bojoval s průměm a pak už jsem nestihl start, naskočil jsem rovnou do rozjíždějíčího se balíku, aniž bych projel startovní branou. Pořadatelům jsem to sice vysvětlil, pokyvovali hlavou, že je všechno v pořádku, nicméně mi napálili penalizaci. Čtvrté místo bylo fuč. První místo v kategorii ale není ohroženo.

Ráno sice byla zima, během dne ale panovalo příjemné počasí, a tak brody, kde jsme museli občas nést kolo nad hlavou, až tak nevadily. Hory i údolí byly zelené, po kopcích stromy, občas skály. Scenérie hodně připomínaly Alpy. Spíme v jurtovém campu. Večer za mnou přichází Mongol, majitel campu, a spouští na mě česky. Pracoval u nás dva roky a rád na to vzpomíná. S hrdoostí mi ukazuje starou Volhu – Carevnu, kterou si tenkrát od nás přivezl. Mongolové mají k Česku vůbec dobrý vztah, hodně jich za socialismu u nás pracovalo nebo studovalo.

Finále

Ráno zase pod nulou, na startu desáté etapy jsme skoro půl hodiny mrzli kvůli zpožděnému odjezdu. Největší stoupání jsou hned po startu. Odjíždí už standardní sestava, já trochu zaostávám. Stejně jak ty ruské uazy, co každé ráno chrchlají, než naskočí, mám problém se starty. Pak se ale rozjíždím a dotahuju se zpět do skupiny. Posledních deset kilometrů etapy i závodu to opět bylo rychlé peklo. Dojel jsem v etapě šestý, celkově čtvrtý Mongol, který doplatil na úsilí z předchozího dne, až za mnou. Dokonce se mi podařilo smazat těch 15 minut náskoku z penalizace a o téměř dvě minuty jsem se posunul zpět na čtvrté místo celkového pořadí. První místo v kategorii jsem jen upevnil.

Ještě více na www.iVelo.cz

Na adrese <http://mbc-kopka.ivelocz/> můžete najít ještě více informací a fotografií, ale i videa, výsledky po jednotlivých etapách i celkové a podobně.

www.iVelo.cz
více pro vás!

V cíli čekáme na ostatní. Je nádherné pozorovat, jak i přes únavu je ve tvářích závodníků radost, že to mají za sebou, a jak se jim vyplavuje adrenalin a objímají se s ostatními. Tady na kopci nad městečkem Karakorum byl skutečný cíl závodu. Dole ve městečku, které bylo hlavním městem za vlády Čingischána, nás čeká ještě slavnostní dojezd za potlesku čekajících diváků. Přijíždíme tam všichni společně a zastavujeme přímo před chrámem, prvním buddhistickým centrem v historii Mongolska. Tady před tímto mystickým místem opravdu končí první ročník závodu Mongolia Bike Challenge a všichni si to náležitě užívají. Teď už nás čeká jen slavnostní večere ve veliké jurtě.

Velkolepé zakončení

A pak vyhlášení výsledků a slavnostní ukončení závodu na druhý den v Ulánbátaru. Bylo opět velkolepé a proběhlo za účasti předsedy mongolské vlády při mongolské tradiční hudbě a tancích. Při předvádění historických kostýmů za magické hudby nám až běhal mráz po zádech. Byly rozdány ceny a trika pro ty, co dojeli. Z 92 startujících se dostalo do cíle 66. První ročník skončil a už teď je jasné, že závod dozná změny. To mu ale nic neubere na jeho jedinečnosti a dobrodružnosti. Nevěděl jsem, co mám od Mongolska čekat. To, co jsem tu ale zažil a viděl, se mi vrylo hluboko pod kůži.

Děkuji za další skvělé dobrodružství.

Honza Kopka, Mongolia Bike Challenge

Foto: MBC